

Silvana De Mari

HANIJA,

Šviesos Riterė

HANIJA,

Šviesos Riterė

Versta iš:
Silvana De Mari
HANIA. IL CAVALIERE DI LUCE
Giunti Editore S.p.A., Milano, 2015

*Visiems tiems,
kurie drįso pasirinkti kitokią istoriją,
nei jiems buvo skirta*

Leidinio bibliografinė informacija pateikiama
Lietuvos nacionalinės Martyno Mažvydo bibliotekos
Nacionalinės bibliografijos duomenų banke (NBDB).

© Tekstas, Silvana De Mari, 2015
© Viršelio iliustracija, Nicoletta Ceccoli
© Viršelio dizainas, Rocio Isabel Gonzalez
© Grafinis dizainas, Romina Ferrari
© *Giunti Editore S.p.A.*, Milano, 2015
Pirmą kartą 2015 metais italų kalba pavadinimu
HANIA. IL CAVALIERE DI LUCE išleido leidybos
ženklas *Giunti editore*, Florencija, Italija

Išleista susitarus su autore tarpininkaujant
MalaTesta Lit. Ag. Milanai, Italija.

© Vertimas į lietuvių kalbą, Toma Gudelytė, 2019

© Leidykla „Niekio rimto“, 2019

ISBN 978-609-441-555-5

Silvana De Mari

HANIJA,
Šviesos Riterė

Iš italų kalbos vertė Toma Gudelytė

Vilnius
2019

Karalius burtininkas

Paskutinės žvaigždės ledu spindėjo virš bokšto. Tvyrojo absoliutus šaltis, pasaulis buvo sustiręs nuo šarmos, o senojo burtininko sielą kaustė siaubas. Jo ausis pasiekė ramus pažo, palaimingai miegančio bokšto menėje priešais gęstančias židinio žarijas, šnarpštimas.

Net tokią sielvarto valandą senasis burtininkas susimąstė apie tai, kaip žmogiška kvailybė saugo nuo kančios, tarsi savotiška plunksnų pagalvė, priglaudžianti kvailių sapnus.

Paskui burtininkas mintimis grįžo prie pragaištingos tos akimirkos tikrovės.

Kiaurą naktį dangų be gailėsčio raižė siaubingų rausvų meteorų spiečiai. Apuokai nutilo, pelėdos liovėsi ūbavusios, o jonvabaliai švytėję tamsoje – juos visus pražudė neregėtas tos vidurvasario nakties šaltis.

Gūdus siaubas persmelkė kiekvieną būtybę, drįsusią pažvelgti į tą kraują stingdantį reiškinį. Absoliutus šaltis, pirma palietęs akis, sukaustė sielą. Juos užgulė bausis skausmas ir beribė nevilts, pagailėję vien tų, kurie liko parpti šiltose lovose.

Senasis burtininkas pastebėjo, kad meteorai skriedami sudaro raides, jau išnykusių kalbų runas, tad liko jų stebėti apimtas siaubo, besiskverbiantio gilyn ir nuodijančio širdį, kad išskaitytų slaptą žinią.

Toji žinia senąjį burtininką palaužė.

Su pirmomis aušros žaromis meteorai ėmė retėti, galiausiai visai išnyko. Košmaras baigėsi. Ramybės iliuzija pagaliau apgaubė pasaulį.

Senajam burtininkui iš nuovargio linko keliai. Perstėjo akis, burna išdziūvo, kakta degte degė.

Jis buvo apimtas nevilties.

Tūkstančiai dangaus kūnų švytėdami išsirikiavo į vieną eilę, galaktikos panaudojo visą savo atkaklumą ir aklą galią tam, kad perduotų kraupią blogio žinią. Iš toli šviesos atrodė mažytės, tačiau ne mažiau kraupios.

Burtininkas kambario kampe ant žemės rado ašotį, jis norėjo šliukštelėti vandens sau į saują. Galbūt vanduo jį išgelbės, nes paskui bus per vėlu, niekas nesustabdys artėjančios burtininko mirties. Tačiau ašotyje buvo tik tarakonai, stori balsvi kirminai, skolopendros ir puvēsiai. Burtininkas pašiurpęs paleido ašotį iš rankų, šis trenkėsi į grindis ir pažiuro į šipulius. Kirminai pasklido į visas puses žemėtomis grindimis, tada virto tirštais ir šleikštulį keliančiais dūmais. Burtininkui pasirodė, kad kažkur tolumoje girdi kraują stingdantį juoką.

Šie niekingi kerai pasmerkė burtininką mirčiai. Vienintelio priešnuodžio – vandens – jam buvo pagailėta. Tų kelių žingsnių, skyrusių jį nuo kieme stovėjusio šulinio, buvo per daug.

Tai buvo pabaiga, galutinis patvirtinimas, jei burtininkui jo dar reikėjo, jei kartais dar abejojo egzistuojant Tamsos Valdovą ir ketinant įgyvendinti savąjį planą, turėjusį pražudyti pasaulį.

Senasis burtininkas susvirduliavo. Jaunystėje jis buvo karalius, savo išmintimi užkariavęs atsilaisvinusį karalystės sostą, kurį ilgamečio karo metu apgynė nuo grėsmingų ir kur kas didesnių šalių, supusių jų karalystę.

Šeši burtininko sūnūs žuvo tame ilgame kare, kurią žmonės praminė Maro Karu, mat jo metu be kariuomenių siautėjo dar ir maras, badas bei mirtis.

Karalius iškasė šešis kapus, o paskui ir septintąjį savo numylėtai nuotakai, mirusiai iš sielvarto. Visiems pastatė po iškaltą antkapį. Karaliaus sūnūs buvo priversti eiti į karą vos išmokę laikyti rankoje ginklą, nespėję patirti santuokos guolio ir palikuonių dovanojamo džiaugsmo. Sugrižo virtę dulkėmis, pasauliui nepalikę nieko, vien prisiminimą apie save.

Septintasis karaliaus sūnus, anais siaubingais laikais vienintelis likęs gyvas, iškovojo pergalę – puikiausias karalaitis, kokį teko regėti šiai nedidelei karalystei.

Karalius Burtininkas atsisakė sosto.

Te sūnus valdo jo vietoje, mat jau spėjo tapti už tėvą didingesniu valdovu: tėvo būta karaliaus Burtininko, o sūnus išgarsėjo kaip karalius Riteris. Garbės kodeksas buvo sūnaus pašaukimas ir pagrindinis vedlys: drąsa, dosnumas, atjauta kitiems, gynimas tų, kam mažiau pasisekė, ir visų, kam reikėjo jo pagalbos.

Burtininko sūnus karaliavo dvidešimt metų. Valdant karaliui Riteriui karalystė suklestėjo kaip niekad anksčiau, tai buvo patys laimingiausi metai iki tos siaubingos dienos, kai valdovas žuvo paslaptingo baltųjų tigrų antpuolio metu.

Po šios netekties rūstūs kaimynai vėlei juos užpuolė, tačiau karalystės gyventojams pavyko darkart atremti priešą: tai buvo Dviejų Žiemų Karas.

Po jo sekė taikos metai, tačiau dabar pasaulis ir vėl pradėjo grimzti į chaoso tamsą.

Kaimyninės šalys kėlė vis didesnę grėsmę, o išdavikai iš kilmingųjų tarpo įleido karalystėje savo šaknis. Tolstant nuo

valdžios centro teisingumas silpo, įstatymai pietinėse žemėse nyko, nepaisomi ar pamišti po dulkių ir voratinklių sluoksniu.

Valdymo metais burtininko sūnus vedė princesę Liriją. Visi tikėjo, kad jaunasis valdovas susilauks tunto vaikų, tačiau po gana vėlyvo, sunkaus ir per trumpo nėštumo gimė vienintelė princesė Haksena, ir nė vieno įpėdinio sūnaus. Dabar Haksenai buvo devyniolika, ji buvo dar netekėjusi. Dar nebuvo pasirodęs jos vertas sutuoktinis, galėjęs paimti princesę į žmonas ir padėti jai valdyti šalį.

Senasis burtininkas pajuto, kaip stipriai jam trūksta sūnaus, ir ne vien todėl, kad jo neteko, o ilgesys temdo mintis, bet ir todėl, kad šią akimirką burtininkui reikėjo garbingo jauno žmogaus, galinčio priimti sprendimus. Tačiau tokio žmogaus nebuvo ir spręsti privalėjo pats.

Nutarti, ko imtis po šios siaubingos nakties. Turėjo skelbti pavojų ir įspėti visus.

Burtininkas svirduliuodamas šiaip taip nusileido sraigtiniais bokšto laiptais. Nepasiekęs apačios parklupo. Nusirito kelis laiptelius žemyn, vėl atsistojo. Veidu, alkūnėmis ir keliais sruvo kraujas. Tai buvo senas mirštantis žmogus. Stebint meteorus jo širdis nusilpo ir dabar nerimastingai daužėsi.

Burtininkas pasiekė bokšto aikštelę, stumtelėjo medines duris ir įėjo į menę. Židinyš vis dar skleidė šilumą. Ant žemės miegojo pažas.

Saugomas bokšto sienų, savo jauno amžiaus bei gilaus kaip ir jo kvailumas miego, pažas, kol buvo skelbiama apie

artėjančią pasaulio pabaigą, nerūpestingai sau pūtė į akį, laimingas it miegapelė ir ramus it kikilis.

Burtininkas turi jį pažadinti. Būtų mielai pakėlęs tarną spyriais: jį varė neviltin, kad pažas taip ramiai parpia, kol pasaulis ritasi į pragarmę. Akimirką burtininkas pajuto didesnę panieką pažui nei Sutemų Demonui, ketinančiam sukaustyti pasaulį tamsos ir skausmo grandinėmis. Turėjo pakelti tarną, kad lieptų šiam šokti ant žirgo ir skrieti nesigręžiojant perspėti kitų. Nes buvo įvykdyta siaubinga niekšybė.

Tąnakt Tamsybių Valdovas mirtingos moters iščiose pradėjo sūnų.

Šioji būtybė gali sunaikinti pasaulį. Pasauliui gresia sausra, alinanti kaitra, galinti išdeginti ir numarinti viską aplink, ir badmetis, o su juo – skurdas bei karas, nes tautos, pristiigus grūdų, imtų varžytis dėl duonos ginklais. Žuvusiųosius apliptų spiečiai mūsų, drauge su jomis visus apgaubtų juodi epidemijų sparnai. Prarajos Valdovas vėlei bandytų pulti pasaulį tam, kad jį parklupdytų, kaip jau ne kartą buvo mėginęs, bet nesėkmingai, nes žmonių drąsa iki šiol jį visad sulaikydavo. Drąsa ir vienybė: visi karalystės gyventojai kovėsi išvien, o jų kardai susirėmė su orkų, trolių ir demonų ginklais. Žemę buvo užliejęs kraujas. Našlių ir našlaičių aimanos apgaubė kraštą tarsi rūko užklotas, tačiau Prarajos Demono kariaunas iki šiol visada pavykdavo sustabdyti. Dabar jis rengėsi smogti suskaldytam ir nuskurdintam pasauliui, sužeistai žmonijai. Šįkart jis gali laimėti.

Tačiau kažkas vis dar liko neišaiškinta iki galo. Senasis burtininkas stabtelėjo. Jam reikėjo viską gerai apgalvoti. Laiko buvo

TURINYS

- 1 *KARALIUS BURTININKAS.....5*
- 2 *HAKSENA.....16*
- 3 *HANIJA.....21*
- 4 *RITERIS NIEKADA NEPASIDUODA.....34*
- 5 *KAIP LÈLÈ.....48*
- 6 *PADARAS KŪDIKIO PAVIDALU.....62*
- 7 *ATRADIMAI.....71*
- 8 *ILGA KELIONÈ SU DAUGYBE
NUTIKIMŲ.....81*
- 9 *KELYJE.....89*
- 10 *PELÈS, KARETAITÈS, ŽVIRBLIAI
IR KITI ŽVÈRELIAI.....99*
- 11 *UŽBURTOJI FLEITA.....117*
- 12 *UŽEIGA.....127*

- 13** *KARYS.....135*
- 14** *IŠLIKIMAS.....141*
- 15** *VYRIŠKIS, MOTERIS IR VAIKAS.....146*
- 16** *ŠVARA, MANDRAGORA,
RAGANOS SEILĖS.....156*
- 17** *KAAMAS, PRIESKONIŲ MIESTAS.....161*
- 18** *SPĄSTAI.....168*
- 19** *GARBĖS TAISYKLĖS.....187*
- 20** *PASKUTINĖ KELIONĖS ATKARPA.....196*
- 21** *KARALIENĖ PRIEŠ RIKĮ.....207*
- 22** *BALTASIS ŽIRGAS PRIEŠ
JUODĄJĮ KARALIŲ.....213*
- 23** *ŠACHAS KARALIUI.....226*
- 24** *ŠVIESOS RITERIS.....230*

Hanija jau vos gimusi žinojo, kad yra ne šiaip mergaitė, o paties Tamsos Valdovo duktė. Ji nuo pat kūdikystės pilna pykčio ir paniekos, matydama, kad yra kitokia nei kiti žmonės. Karalystės burtininkai jau buvo išpranašavę nelemto vaiko gimimą, o visi gyventojai seniai įspėti, kad Tamsos Valdovo įpėdinis privalo būti sunaikintas. Tačiau Hanijos motina Haksena, tikra riterė širdyje, žino, kad nužudžius vaiką, net jei jis ir paties blogio įsikūnijimo įpėdinis, pasaulis bus pasmerktas visiems laikams. Taigi Haksena pasiryžta skirti savo gyvenimą Hanijai saugoti, auklėti ir parodyti jai, kad galbūt pasaulis gali būti gražus ir vertas gyventi.

Italų rašytoja Silvana De Mari (g. 1953 m.), Lietuvos skaitytojų pamėgta už maginės fantastikos knygas „Paskutinis elfas“, „Paskutinis orkas“ ir „Paskutiniai užkeikimai“, nesiima lengvų temų. Jai rūpi pasaulio neteisybė, vieniši, nesuprasti vaikai ir sunkūs sprendimai, kai atrodo, kad nuolat tenka rinktis iš dviejų blogybių. Silvana De Mari savo nuotykių pilnomis ir tuo pačiu itin poetiškomis knygomis perduoda Šviesos Riterio išmintį: „Priremtas prie sienos, priverstas rinktis vieną iš dviejų kelių, vedančių į pralaimėjimą, atrask sau trečiąjį kelią“.

Redaktorė **Giedrė Kmitienė**
Korektorė **Eglė Devižytė**
Maketavo **Miglė Dilytė**
Tiražas 2000 egz.
Leidyklos adresas
Išleido leidykla „Nieko rimto“
Dūmų g. 3A, LT-11119 Vilnius
www.niekorimto.lt
Spausdino UAB BALTO print
Utenos g. 41A, LT-08217 Vilnius

Šviesos Riteris niekada nesustoja. Šviesos Riteris niekada nepasiduoda, net ir tada, kai jį sukausto baimė, net ir tada, kai jaučiasi nugalėtas ar apimtas nevilties. Šviesos Riteris niekada nepasiduoda. Jis tęsia kovą ir kovoja iki galo ir tol, kol Šviesos Riteris gyvas, tol, kol gyvas nors vienas teisuolis, pasaulis bus išgelbėtas.

Visi karalystės burtininkai audringą naktį danguje išskaitė šurpią pranašystę: gims Tamsos Valdovo įpėdinis, pražudysiantis pasaulį. Kad pasaulis išliktų, vaikas turi būti surastas ir sunaikintas. Tačiau kiekvienas riteris žino: jei kas nuskriaus nekaltą vaiką, kad ir kokia jo prigimtis, pasaulis bus pasmerktas tą pačią akimirką.

O ką daryti, jei esi karalystės princesė, išauklėta pagal visus riterystės principus, o tas nelemtas prakeiktas vaikas yra... tavo pačios duktė?

www.niekorimto.lt

Užsuk, net jei tu ir ne vaikas

ISBN 978-609-441-555-5

9 786094 415555

